

izhaja vsaki torek in soboto. Ako pade na ta dneva praznik, dan poprej.

Uredništvo

se nahaja v „Narodni Tiskarni“, ulica Vetturini št. 9, kamor je naslavljati pisma.

Nefrankirana pisma

se ne sprejemajo, enako se ne uvažujejo pisma brez podpisa.

Rokopisi

dopisov se ne vračajo.

GORICA

stane na leto 10 K, za pol leta 5 K, za četrt leta 2-50.

Upravništvo

se nahaja v „Narodni Tiskarni“, ulica Vetturini št. 9.

Za oglase

se plačuje od čveterostopne petit vrste po 14 vin., za večkratni natis primeren popust.

Posamezne številke

stanejo 8 vin. in se prodajajo v raznih goriških trafikah.

Slovenskemu ljudstvu!

V resnem času stopamo pred Vas, slovenski bratje. Izkazali ste nam ob državnozbornih volitvah pred dobrima dvema letoma sijajno zaupanje; poslali ste nas na cesarski Dunaj zastopat koristit slovenskega ljudstva. Svesti si svojih dolžnosti smo zvrševali svojo nalogo; pred očmi smo imeli vednotožno sliko svoje ljubljene, a tako zanemarjene domovine od Drave do Adrije, zaničevanega, od sovragov v smrt obsojenega naroda, skrbi in žaljev njegovih najboljših sinov, ki v potu svojega obraza s svojim delom skrbe, da se ohrani slovenska zemlja slovenskemu rodu. Vaši poslanci so šli v dunajsko zbornico upanja polni, z veseljem na delo. Marljivo so sodelovali v odsekih in v zbornici, priborili so si ugled tudi pri nasprotnikih; uspešno so se potegovali za svoje ljudstvo in z mirno treznostjo pospeševali pomen državne zbornice, ne pozabivši pri tem nikoli, da je usoda naše domovine najtesnejše združena z napredkom avstrijske države. Svojo prisrčno domovinsko ljubezen so združevali z jasno in odločno mislijo na krepko, pod habsburškim žezlom zedinjeno državo.

Vladna politika, ki je v najusodnejšem času kruto prezirala avstrijski slovenski jug in njegov narod, jih je prisilila v odpor proti Bienerthovi vladi. Ta se je poostiril, odkar so sedli vanjo zagrizeni nasprotniki slovenskega imena in slovenskih ljudskih koristi. Ves slovenski narod je odobril to dejanje. Pa tudi v tem odporu niso pozabili, kaj so dolžni avstrijski državi. Vladi so odrekli vsako zaupanje; državi so pa dali, kar je bilo potrebno in so s tem znatno pripomogli, da se je odvrnila od lanske jeseni do letošnje pomladi grozeča vojna nevarnost.

Odločilno se je pa preobrnilo stališče nas — zastopnikov slovenskega ljudstva — odkar je Bienerthova vlada dovolila odušično bosensko banko proti soglasnemu sklepu cele zbornice, ki ga je izzval nujni predlog našega načelnika. Svojih kmečkih bratov v Bosni in Hercegovini nismo smeli pustiti prodajati nikomur. V obrambo cesarjevega imena, z ozirom na neizmerno škodo za vso zunanjo politiko naše države, seveda pa tudi glede na naš vzvišeni cilj državnoopravnega združenja vseh južnih Slovanov avstrijske države, smo seslovenski poslanci postavili na čelo v boju proti odiranju bosenskega kmeta. Dne 4. junija, ko se je že pričelo glasovanje o naših predlogih, so vladne stranke s surovim kričanjem, brezvestno prestopivši določila zborničnega poslovnika, z nedopustno in sramotno obstrukcijo preprečile, da nismo zmagali. Par dni kasneje se jim je posrečilo z minister-skimi glasovi in z raznovrstnimi nečednimi pripomočki doseči večino pet glasov proti našim predlogom. Že takrat smo pa javno izjavili: Zbornica, ki nima toliko spoštovanja do same sebe, da bi drugič izrekla to, kar je prvič soglasno sklenila, ki se ne upa povedati vladi,

da tega ne dopusti zbornica, ki potemtakem sama zameta svojo veljavo, in ki ji je par ministrov več, nego usoda sto tisoč kmetov, ni vredna, da živi; taka zbornica nima za nas nobenega pomena več. Vladi smo pa obnovili napoved svojega boja.

Upali smo za trdno, da z navadnim odporom pri proračunu obračunamo z vlado. Vsteli smo se, ker si nismo mogli misliti, da bi nas pri tem zapustili lastni bratje; zopet smo se pa prepričali, da se na liberalca ne moremo zanesti v nobenem slučaju. Proračun, ki se pa ne dovoljuje samo vladi, marveč v prvi vrsti državi, se je ustavnosklenil. Niso bile pa s tem zaključene sovražne nakane sedanje vlade in njene večinice proti nam. Brez nas in proti nam so hoteli še to poletje spraviti v veljavo stvari, ki bi bile v nepopisno škodo naših narodnih in gospodarskih koristi: Lahe, ki so pomagali pri agrarni banki nemško-poljski zvezi in njeni vladi, so hoteli nemeneč se za nas, obdariti z laškimi vseučiliščem v Trstu; kmeta so pa hoteli pritisnili z rumunsko trgovsko pogodbo in s pooblastilnim zakonom, po katerem bi se bile odprle Srbiji, Bolgariji, Črnigori in južnim ameriškim državam meje za govede in prašiče. Tu je bilo treba odločnosti. Morali smo pokazati, da ima naša potrpežljivost svoje meje, in da smo sposobni tudi za najljutejši, najbrezobzirnejši boj. V zvezi s češkimi kmečkimi zastopniki smo postavili dnevni red s svojimi nujnimi predlogi in tako izpričali, da se mora v stvarih, ki se tičejo koristi našega ljudstva, govoriti tudi z nami.

Mi nismo proti laškemu vseučilišču, kakor tudi mi nismo krivi, da so jim ga nemški razbijači onemogočili v Wil-tenu pri Inomostu, kjer so že dlje časa imeli svojo pravno fakulteto. Smo pa proti temu, da bi se to vprašanje rešilo enostranski, in samo na našo škodo. Pripravljeni smo bili in smo še na pameten, moški dogovor z vlado in z Lahi; ne moremo pa dopustiti, da bi mnogo manj številni Lahi za svojo vladno politiko dosegli to, kar se nam Slovencem, naj smo med vladnimi strankami, ali v odporu, žaljivo in prezirljivo odreka.

Tudi to vemo, da se moramo trgovsko zbližati balkanskim narodom, in da so trgovske pogodbe z njimi potrebne, toda to se ne sme zgoditi, ne da bi se popolnoma, za vso škodo, ki bi jo imel od tega, odškodoval naš kmet, ki nas je poslal na Dunaj, da ga branimo v njegovem težkem življenju. Doseglo se je tudi z našim prizadevanjem od vlade, da bi bila razdelila po šest milijonov kron skozi 10 let v povzdigo živinoreje, toda to je odločno premalo. Združili smo se s češkimi kmečkimi zastopniki, ter zahtevali ob ti priliki, naj se v zakon: sklene zavarovanje zoper ogenj, točo in za živino tako, da vsaka dežela ustanovi v ta namen svojo zavarovalnico, in da se ves zemljiški davek prepusti deželam v te zavarovalne namene.

za bremena, ki bi jih prevzeli z novimi trgovskimi pogodbami in po tem bi mogli mirno dovoliti vladi pooblastilni zakon. Pred očmi smo in bomo vedno imeli koristi vseh stanov, tudi trgovine in obrti. Vsak resen in uspešen pripomoček proti neznosni draginji, proti umazani, dobičkaželjni spekulaciji z živili delavskega ljudstva bo našel pri nas največjo podporo. Politiko, ki bi kmeta bile, delavcu pa nič ne koristila, pa zametamo, ker je hinavska in neiskrena. V tem oziru gremo mirno mimo lažnjivih demagogov in hinavcev svojo pot.

Dolžni smo pa pri ti priliki svojemu narodu in avstrijski državi najodločnejše obsoditi hinavščino tistih, kateri so na eni strani trdili, da je treba s trgovskimi pogodbami dobiti prijateljstvo balkanskih narodov, na drugi pa bili krivi, da se je potrdila odušična bosenska banka. Nobena pogodba nam nič ne more pomagati, če se bo pod cesarskim imenom z odušičnimi obrestmi (10%) izžemal bosenski kmet, tiral na beraško palico in njegova zemlja, ki jo je stoletja s krvjo in znojem obranil svojemu rodu, prodajala madjarskim judom, morebitna izguba pa pokrivala iz žepov naših davkoplačevalcev.

To je bila za nas prva in poglavitna reč, ko smo se pogajali z vlado in vladnimi strankami o tem, ali naj umaknemo svoje nujne predloge. Vlada je ta naš pogoj kratkomalo zavrgla, kakor je tudi zaničevalno odklonila vsako besedo o našem vseučilišču in o deželnih zavarovalnicah v prej povedanem zmislu. V petek dne 9. t. m. so se pa vladne stranke na videz brez vlade začele pogajati z nami. Postavili smo jim kot svojo politiško zahtevo, naj glasujejo za nujni predlog, ki bi ga v prvi seji državne zbornice vložil naš načelnik in ki bi v njem državna zbornica odločno zahtevala od vlade, naj z vsem svojim politiškim vplivom prepreči delovanje odušične bosenske banke z ozirom na odkup kmečkih posestev. Voditelji vladnih strank so pa šli vprašat Bienertha. Ta je pa zopet odklonil to zahtevo, voditelji so se mu udali in pogajanja so se razbila.

Državni zbor je zdaj zaključen. Vladne stranke so rajše rešile barona Bienertha nego zbornico. Nanje pada vsa odgovornost. Javno so vladni poslanci izjavljali, da obsojajo odušično banko in da bodo obračunali z vlado, če jo ne prepreči. Ko je pa treba odločnega koraka, jim zmanjka poguma, doslednosti in značaja in več jim je na Bienerthovi vladi, nego na usodi avstrijske zbornice in bosenskih kmetov, več na tem, da je vlada proti nam, nego da bi se storjena krivica popravila. Krivica, ki jo je storila sedanja vlada stotisoč slovenskim kmetom, skeli v živo vsacega pravicoljubnega človeka. Slovesno izjavljamo, da je ne bomo nikoli pozabili. Zastopniki slovenskih in čeških kmetov, ki smo si podali k trdni bratski zvezi roke, ne bomo mirovali, dokler je ne popravimo, ne bomo pa tudi mirovali, dokler ne dojdemo in tega in ne

zabe svoje zapuščene domovine in njegovega Bogu in državi zvestega, značajnega ljudstva.

Državni zbor je zaključen v znamenju kmetijskih pravic, v znamenju boja proti odušičstvu in hinavstvu. V tem boju, ki smo ga začeli, bomo tudi nadalje vzdržali in ne moti nas, da je par liberalnih slovenskih poslancev izkušalo prekrizati naše namene. Naša pot je ravna. Vest nam pravi, da je tudi edino prava. Prepričani smo, da se bo slovensko ljudstvo, ki mu mirnega srca izročamo sodbo o našem delu, ravno tako izreklo. Na Vašem zaupanju, prijatelji, sloni naša moč. Ker se ga zavedamo, zato ne odnehamo, naj se zaganja v nas, kogar je volja. Svobodni možje smo, ne poznamo človeških ozirrov, še manj pa strahu pred mogočniki sedanjega dne, nobenemu nasilstvu ne uklonimo tilnika; Bogu in ljudstvu zvesti pojdemo veselo naprej v svojem boju, ko vemo, da bo dan nasprotnikove moči minul, in da zasine potem tudi našemu ljudstvu dan boljše bodočnosti.

Na Dunaju, dne 10. julija 1900.

Dr. Šusteršič, l. r.	Dr. Korošec, l. r.
Povše, l. r.	Dr. Benkovič, l. r.
Demšar, l. r.	Fon, l. r.
Gostinčar, l. r.	Grafenauer, l. r.
Dr. Gregorčič, l. r.	Hočevar, l. r.
Jaklič, l. r.	Dr. Krek, l. r.
Pišek, l. r.	Pogačnik, l. r.
Roškar, l. r.	Šuklje, l. r.
	Dr. Žitnik, l. r.

Ceste na Kanalskem.

(Idrija nad Kanalom.)

Koliko in koliko se je pisalo o prežalostnih cestnih razmerah v naši pokrajini, koliko prošenj je bilo oddanih v namen, da bode enkrat pomagano tej tako lepi, a tako grozno zapuščeni deželi. In konečno, hvala Bogu, prišla je rešitev! Cesta iz Brd mimo Vrhovelj, Kobalarja, Marija Celj proti Kambreškemu se gradi, cesta ob Idriji do Britofa se je pa 30. junija oddala na dražbi, in, kakor se sliši, napravil bo cestni odbor že v tem letu načrt za novo cesto iz Kanala na Marija Celj, skozi Kostanjevico do Britofa, kjer se bo združila z zdaj v delo oddano. Koliko truda in trpljenja morajo prestati po teh groznih klancih ob prevažanju raznega blaga ljudje in živina, ve le tisti, ki je to sam poskusil, pojmi pa le tisti, ki je tako vožnjo od blizu gledal in občudoval. Ni čuda, da postanejo ljudje in živina v takih gorskih krajih v takih razmerah ob vednem naporu utrjeni in neobčutljivi proti vsem vremenskim nezgodam; zato pa se vidi ob vojaških naborih, da je skoro vse „tauglich“ in da res veljajo za naše ljudstvo pesnikove besede:

„Kjer zadene, iskra Sine,
Šest jih pade, kjer porine“.

A prebivalci teh pokrajin morajo

niti na misel ne pridejo. Ko je vsled nesrečne vojne l. 1866 postala reka Idrija meja med našo državo in Italijo, podvržena je cela pokrajina strogemu nadzorstvu obmejnih okrajev, čemu se je pa ljudstvo že privadilo, in je zaradi tega ne občuti tako hudo; a ker se mora posluževati zaradi popolnega pomanjkanja cest edino le lepe ceste na italijanski strani, občutiti mora vso neizprosno krutost naše ljube prijateljice Italije, ki ga tira večkrat naravnost v obup. Še večjo vedno sitnost imajo pa tisti naši kmetje, ki posedujejo kak kos zemljišča na italijanski strani.

Da bo stvar boljše umevna cenjenim bralcem „Gorice“, naj na kratko opišem dve vožnji tam bivajočih naših kmetov.

M. A. od Miščekov ima posestvo na obeh straneh Idrije. Prodal je nekam v Brda sod vina po 14 K hl. Moral je torej spraviti vino čez strugo Idrije na cesto, peljati je do Mernika (1 in pol ura) in se vrniti v Merniku zopet na avstrijska tla. Da je mogel to storiti, moral je: 1. Napraviti pri c. k. finančnem inšpektoratu v Gorici prošnjo, da mu izda transitno boleto za prevažanje lastnih pridelkov. Za to je zamudil cel dan in imel je skupnih stroškov 6 K. Prošnja je morala v Trst v višjo potrdbo in obvestitev italijanski vladi. Rešeno prošnjo prinesla mu je naša c. kr. financa na dom za 1 in pol mesec. Ta transitna boleto velja za celo leto.

2. Enako prošnjo je moral vložiti pri italijanski financii in sicer v obč. pisarni v Prapotnem, ki je veljavna tudi za 1 leto. Plačati je moral 4 franke, 1 K je porabil za se in zamudil je 4 ure. Po treh tednih je prišla iz Vidma potrjena prošnja in moral je po njo v Prapotno.

3. Ko se je namenil odpeljati prodano vino, moral je v Zapotok k občinskemu zastopu po živinski potni list (10 vin.) in ob enem naznaniti naši financii, da popelje drugi dan vino, za kar ni plačal nič, a zamudil je 3 ure.

4. Drugi dan je moral zgodaj k italijanski financii v Podresko (pol ure) naznaniti, da je prišla prevzet po naši financii z boleto zapečateno vino, predno je šlo čez Idrijo. Potem mu je ona izdala posebno boleto (8 vin.)

5. Ko je bil voz z vinom srečno na italijanski cesti, pritrdili so mu tudi na voz posebno vidno ploščo in vožnja se je pričela. Toda moža je spremljal italijanski financar do Mernika, za ker je moral plačati 5 frankov. Od doma je odšel okoli 10. ure in prišel je v Mernik o poldne. Tu je moral čakati na drugega italijanskega finančnega uradnika 1 uro. Ko mu je pregledal vse bolete, voz, živino in pečate, odrinil je mož čez most na avstrijska tla, kjer je zopet

vse pregledala naša financa. Ako bi se mu bil slučajno v tem času odtrgal pečet, zapadel bi bil kazni; toda tega se je skrbno varoval, ker je bil v dvomu, ali ga v tem slučaju zgrabi italijanska ali naša financa ali obé.

Nemoten je potem mož peljal prodano vino na določen kraj. Zaradi daljave vrnil se je v Mernik. Še le drugi dan ob 4. popoldne. Tu ga je zopet kakor prejšnji dan revidirala najpred naša, potem italijanska financa; po končanej reviziji moral je hiteti, da je prišel do Miščka za dne, kajti pred in po solnčnem zahodu se ne sme z živino čez mejo in ako zamudi le četrt ure, mora čakati ob vsakem vremenu na prostem celo noč. Prisedši v Mišček, moral je zopet k ital. financii, da je prišla pregledat voz in živino in mu je istinitost potrdila na živinskem listu. Še le zdaj je smel prebresti Idrijo in oddahnil se je, ko je bil na domačih tleh.

Vsakokrat, ko spravljajo naši kmetje pridelke domu s svojih zemljišč na ital. strani, vrši se ta procedura. Za bolete morajo plačati ital. financii 8 vin., za spremljevanje do meja pa 2 franka, dasi je komaj četrt ure hoda.

Drug slučaj. Siromaku V. V. v Velendelu podrla se je vsled požara peč in napraviti si je moral novo. Do pred letom časa so kupovali naši kmetje korce in opeke v bližnjih italijanskih opekarnah, sedaj je to nemogoče zaradi visoke colnine, hodijo zato po tako blago v neko opekarno blizu Krmina, seveda po italijanski cesti 8 ur hoda z vozom. Mož je potreboval za peč 300 opek in 1 kvintal apna. Podvreči se je moral vsej zgoraj opisani proceduri; zamudil je 1 in pol dan in plačal je skupno za to blago, ne všteti lastnih stroškov in zamudo časa, sledeče zneske:

300 opek po 12 vin.	K 12—
1 kvintal apna	3—
1 in pol dan vozniku	16—
spremljevanje ital. finance	6:20
transit boleta naša	2—
„ „ italij.	2:50
certifikati	—18
Skupaj	K 41:88

Torej ga je stalo po tem izkazu 300 opek 31:41 K in 1 kvintal apna 10:47 K brez drugih stroškov!

Tako morajo trpeti in plačevati naši trpini v si ob vsaki vožnji od leta 1866 do zdaj; ali se je potem čuditi, da so prišli skoro vsi kmetje na be-raško palico v kljub krasni in rodovitni zemlji. Zato so pa vedno in vedno ob vsakej priliki vlagali pismene in ust-mene prošnje za pomoč. Slednjic jim je prišla rešitev in s hvaležnostjo se bodo spominjali ti trpini vseh onih, ki so jim do nje pomogli. Pazabljeno bo vse pre-stano gorje in pričelo se bo novo ve-želo o življenje.

Nova odvetniška tarifa.

(Dalje.)

B. Potni stroški in razdaljna pristojbina. Kadar se opravljajo opravila v sodnem postopanju zunaj odvetniške pisarnice v kraju, ki je od odvetnikovega stanovališča oddaljen nad dva kilometra, pristoji odvetniku nagrada za opravilo opravila samega, vrh tega še:

a) Potne (vozne) pristojbine, in sicer:

aa) ako se more rabiti železnična (parnična) zveza, povračilo železničnih (parničnih) pristojbin in pa, če je stanovališče odvetnikovo ali kraj, kjer se opravljajo opravila, oddaljen od železnične (parnične) postaje nad dva kilometra, povračilo pristojbine za voz na postajo, oziroma v kraj, kjer se opravljajo opravila in nazaj;

bb) ako se sploh ne more rabiti železnična (parnična) zveza ali vsaj ne brez znatne izgube časa, povračilo pristojbine za voz v kraj, kjer se opravljajo opravila, in nazaj;

cc) ako in v kolikor se ne da rabiti voz in je pot, katera se mora prehoditi, daljša kakor dva kilometra, povračilo za hojo tje in nazaj.

Pri tem pristoji: odvetniku I. razred po železnicah in parnikih, dvoprežen voz in za vsako, če tudi le začeto poluro hodá, katero je prehodil, ne rabeč voza, povračilo 2 K; odvetniškemu kandidatu II. razred po železnicah, I. razred na parnikih, enovprežen voz in za vsako, če tudi le začeto poluro hodá, katero je prehodil, povračilo 1:50 K;

drugemu služabniku (solicitorju) III. razred po železnicah, II. razred na parnikih, raba obstoječih poštinih, tramvajnih in dostavniškovoznih zvez, in kadar teh ni, raba enovprežnega voza in pa za vsako, če tudi le začeto poluro hoda povračilo 1 krone.

Ako je dala voz stranka sama, ni pravice do povračila pristojbine za voz. —

b) Pristojbine za prehrano (za živjež):

Če je odvetnik, odvetniški kandidat ali pisarniški služabnik z doma najmanj 6 ur, za vsaki dan, katerega obvelja ta pogoj:

aa) odvetniku 12 K
bb) odvetniškemu kandidatu 8 „
cc) drugemu služabniku . . . 6 „

c) Prenočnina:

Če je treba prenočiti zunaj stanovališča odvetnikovega, za vsako noč:

aa) odvetniku 12 K
bb) odvetn. kandidatu . . . 8 „
cc) drugemu služabniku . . . 6 „

d) Pristojbine za zamudo časa:

Za vsako delavno uro — delavni čas so ure od 9. predp. do 6. popoldne —, katera se je prebila na potovanju ali v kraju, kjer se opravlja opravilo, poieg časa, kateri se potrebuje za opravilo opravila samega:

aa) odvetniku 6 K
bb) odvetniškemu kandidatu 3 „

Za čas, ki se rabi na poti v kraj in iz kraja opravila, določuje nova tarifa odškodnino, in sicer za vsako uro, izvzemši delavne ure:

aa) odvetniku 2 K
bb) odvetn. kandidatu . . . 1 „

Tudi vsled tega tarifnega postavka so se pravde zdatno podražile.

(Dalje prihodnjic.)

Dopisi.

Iz Kanala. (Cerkvena ura.) — Ena izmed mnogih neprilicnosti, ki jih imamo tu v Kanalu, je naša cerkvena ura. Staro, še dobro so pred leti prodali za slepo ceno in neki, seveda slavni urar napravil je novo. Ker pa ura ni bila nova, ampak le stara popravljena, bolehati je začela kmalu in to njeno stanje se je malo po malem tako poslabšalo, da sploh le redko kedaj gre in bije. Če pa reva spolnjuje svojo dolžnost, tedaj kaže in bije tako, da ne slišiš o njej ne ene dobre besede posebno od njih, ki se imajo odpeljati z vlakom ali imajo v sodnji opravke. (Ko sem začel pisati te vrstice, kazala je 10, a zdaj je bila pa naenkrat 12!) A ker se vse te grozilne besede ure ne primejo, mora jih požirati on, ki jo oskrbuje, to je naš cerkovnik, češ, ti si vsega kriv, zakaj je ne popraviš! V kolikor je to očitano opravičeno, nočem danes pojašnjavati, pač pa mi je namen spraviti to zadevo v javnost, da se bo o njej govorilo na pristojnih mestih in da vendar enkrat udobimo v zvonik dobro in natančno, uro, ki je za vse ljudi važna potreba.

Mnogi trdijo, da mora cerkev, ker je ura njena lastnina, za njo skrbeti in jo popravljati; tega mnenja je tudi naše slavno starešinstvo. Toda to ne velja, kajti za to poklican je naš slavni konkurenčni odbor, ki je pač bil izvoljen na podlagi dež. zakona z dne 29. novembra 1863 in kojega § 1. se glasi: Stroške za zidanje in vzdrževanje cerkvenih in duhovnijskih poslopij, pa za omišljevanje cerkvene oprave, sprave in drugih potrebščin imajo opravljati tisti, ki so na to po kaki zadušbini, kaki pogodbi ali po drugem kakem pravnem naslovu zavezani. Toraj konkurenčni odbor mora vse popraviti, pa ne cerkev. To mora on vrediti na podlagi tega zakona. Da pa more vsa ta opravila izvrševati, mora imeti denar; kako ga dobiti in kje, določuje natančno zakon; zato pa bi moral imeti včasih tudi kako

Ne sodite po obleki.

Resnična dogodba z Vipavskega. Spisal I. Rijavec.

(Konec.)

Mladeniču je začelo iti na bolje. Vprašal sem ga, kako je do tega prišel, da se mu tako slabo godi, nakar mi je začel razkladati dogodbe, ki jih je doživel. „Jaz sem iz Prage, kakor sem vam uže povedal. Moj oče je čevljar z malo tedensko plačo. Lastne hiše nimamo. Mati je bolna uže nad eno leto. Jaz sem bil delavec trgovine jestvin ter sem imel mesečno plačo. Toliko sva z očetom zaslužila, da smo pošteno živeli, čeravno najin zaslužek ni bil velik. Z veliko skrbnostjo sem si bil prihranil nekaj denarja za slučaj kakšne bolezni. Neka dne sem čital v časopisih o velikih zaslužkih v drugih krajih. Padlo mi je v glavo, naj tudi jaz grem po svetu iskat večjega zaslužka. Očetu in materi sem ta moj sklep razodel, in nista mi skratila tega veselja. Rekla sta: Sin, pojdi, kamor ti veleva srce. Kamor prideš, bodi priden in pošten. Boga ne zabi in glej, da si bodeš kaj prihranil. Britko

stelji in jemal slovo. Pritisnila me je na svoje prsi in se oklenila mojega vratu in me poljubila s svojimi bledimi tustnicami. Podala mi je medlo roko in rekla: „Z Bogom, sin moj! Ne vem, če se bova še kdaj videla!“ Vsi smo se jokali.

Vprašal sem mladeniča, kedaj je šel od doma. „Štirinajst dni je. Med potjo sem izstopil z vlaka in si iskal dela. Dela pa si nisem mogel najti. Potem sem stopil spet na vlak in sem se peljal naravnost v Ljubljano. Tedaj so mi ostale še štiri krone v žepu. Tudi v Ljubljani sem si iskal dela, toda zastonj. Dva dni sem taval po Ljubljani, potem pa sem se podal proti Gorici. V žepu sem imel še 30 vin. Tedaj se nisem mogel več voziti. Velika tuga se je polotila mojega srca in nisem vedel, kam bi se podal. Med potjo od Ljubljane do Vrhnike sem postal lačen. Na Vrhniki sem šel v nekatere hiše prosit miloščino; toda v vsaki hiši so se mi odkrivali in me imenovali gospoda. Ko sem poprosil malo jedi, so mi rekli, naj grem v gostilno. Povsod so me imeli za imenitnega gospoda. Nikjer nisem mogel do-

sem prišel do Logatca. Prenočil sem zunaj pod nekim kozolcem. Ta dan sem si kupil za deset vinarjev kruha. Pil sem samo vodo. Drugi dan sem vstal, ko je dan napočil. Tudi ta dan je bil enak prvemu. Jedel sem sam kruh in pil vodo. Kruha pa sem imel tako malo, da sem komaj živ ostal. Prišel sem za noč do Šturij. Prenočil sem v neki kopi otave, ker me je bilo uže sram prositi, ker nisem bil vajen. Tudi tukaj so me vaščani pozdravljali za gospoda. Tretji dan sem bil tako slab, da sem komaj hodil. In ta dan je današnji. Danes nisem še nič jedel, razun nekaj sadja, katerega sem utrgal med potjo. Danes sem bil spet prisiljen prositi, če ne pa gladu umreti.

Rekel sem mladeniču: „Zakaj pa niste brzojavili očetu, da bi vam poslal kaj denarja, da bi imel za vožnjo in hrano?“ „Denar naj mi pošlje oče! Saj ga sam nima, ubogi revež. Saj še on čaka, da mu jaz kaj pošljem, da pri-boljša ubogi bolni materi živjež. In kaj naj ji pošljem?“ je rekel mladenič in obrnil denarnico narobe, iz katere je padlo par gumbov za srajco. „Kam mislite intri adriniti?“ sem ga vprašal. Proti

bode tam sreča mila. Koliko bodem rabil do Gorice?“

„V treh urah prav lahko pridite“. Konečno je začel mladenič dremati. Mladeniča sem spravil spat. Drugo jutro je mladenič vstal, ko je solnce obsijalo s svojimi zlatimi žarki hribe in doline. Smehlja je stopil v hišo in rekel: „To noč sem prav dobro spal“. „To ni nič čudnega“, sem rekel, saj ste bil dobro zmučen od lakote in poti. „Dobro, da nisem na poti obnemogel. Sam Bog me je privedel k vam, da ste rešili moje življenje“. Sestra mu je prinesla zajutrek, katerega je prav slastno zavžil. „Tisočera vam hvala za vašo postrežbo. Prosim vas, dajte mi moje bukvice“, je rekel. „Počakajte, da vam napravimo malo hrane za pot“, sem rekel. Komaj sem mu prisilil zavoj hrane z besedami: „Vemite, ker to vam bo dobro delo napoti“. „Moj Bog, moj Bog, zdaj vidim, da ti ne zapuščaš siromakov!“ je vskliknil mladenič, nakar sem stisnil mladeniču v roko nekaj drobiža. Roko mi je poljubil in rekel: Z Bogom ostanite, in Bog naj vam tisočkrat povrni, kar ste meni dobrega storili. V slovo vam rečem:

sejo ta naš slavni odbor. Ker pa nima ne seje ne prevdarka, naredijo jo kar po domače, češ, saj nobeden ne bo nič rekel. Lansko leto n. pr. se je popravljalo dekanijsko poslopje. Ker ni imel konk. odbor denara, plačali so se stroški — kar iz občinske denarnice, to je pri nas sicer prav lahko, ker je predsednik konkurenčnega odbora ob enem tudi župan, toda krivično je iz več razlogov. Naj popravi konkurenčni odbor tako tudi cerkveno uro in naj jo — četudi nepostavno — izplača iz občinskega denara. Se bodo že oglasili tisti, kojim se zgodi krivica. Naša zahteva pa je: Dobro uro hočemo v zvoniku, ki bo prav kazala in bila!

Ajševica. — Nekateri ljudje ne morejo pustiti nobenega pri miru; v vsakogar se zaderejo kakor sestradan volk. Da živijo ljudje takega značaja tudi pri nas, kaže jasno „Sočin“ dopis iz Ajševice z dne 30. 6. Dobro vemo, da je bila kovačnica tega dopisa v neki krčmi.

Tudi gospod Komel sam je začel v svoji gostilni preveč udrihati po nekaterih osebah, zato mu svetujemo, naj bi se nekoliko umiril, ker si sicer lahko nakoplje na glavo kako neprijetnost. Najbolje bi seveda bilo, ko bi vzel v roke metlo in začel pometati pred svojim pragom. Ta človek ima namreč Ahilejevo peto, kjer se mu lahko pride do živega.

Narodno izobraževalno društvo na Ajševici mora imeti v svoji sredi res pravega lažnjivega Klukca, kakor se da soditi po velikem številu v „Sočinem“ dopisu nakopičenih laži. Kar se tiče napadov na g. Likarja, ne bomo odgovarjali, ker bo to sam storil, a zavriniti moramo druge ostudne laži, s katerimi slikajo „Sočini“ dopisniki ajševiško ljudstvo kot tolpo divjakov in ga sramotijo pred javnostjo. Piscem „Sočinega“ dopisa sicer ni treba dokazovati, da je grda laž, kar trdijo v svojem članku, ker to sami dobro vedo, a javnosti moramo natočiti v kozarec čiste vode, da bo znala ceniti nekatere napredne čudne „možake“.

Člani pevskega zbora na Lijaku so se obnašali ob priliki veselice N. i. d. na Ajševici popolnoma dostojno. Veselice se možje in mladeniči niso udeležili, ker nočejo podpirati društva, čigar predsednik jim nasprotuje ter jih smeši, kjer in kakor more, ve in zna. (Konec prihodnjic.)

Politični pregled.

Državni zbor zaključen.

Ker so se pogajanja med vladnimi strankami in slovansko opozicijo tekem sobotnega dne razbila, je vlada zaključila državnozbozsko zasedanje. Zmagala je torej nad vlade barona Bienertha, ki je hotela po vsi sili vladati proti Slovanom, slovanska opozicija. Vladni in drugi nemški listi so zaradi tega kar iz sebe in se z vso silo zaganjajo v slovansko opozicijo in v dr. Šusteršiča, ki je stal na čelu slovanskih akcijskih strank. Splošno je mnenje, da se baron Bienerth ne bode mogel več vzdržati na čelu vlade, ker se je skazal nespretnega politika. Državni zbor se skliče, kakor poročajo listi, šele koncem oktobra k novemu zasedanju.

Drobne politične vesti.

Cesar odpotuje te dni v IŠI, kjer ostane 6 tednov. — Ruski car bo potoval po Francoskem. Proti temu potovanju pripravljajo socialisti velike demonstracije. Carja imenujejo „rdeči car“. — Nemški kancelar knez Bülow odstopi. Kdo bo njegov naslednik se ne ve še. — V Rusiji in sicer v Lublinu je vojno sodišče obsodilo na smrt 11 oseb zaradi umora več policistov. — Poljski učitelji v Lvovu so sklenili resolucijo, kjer zahtevajo odpravo nemščine iz poljskih ljudskih šol. — Listi nišejo, da

bo najbrže odstavljen. — Pogreb bivšega ministerskega predsednika grofa Kazimirja Badenija je bil včeraj. Cesar je poslal udovi sožaljnico. — Košutova stranka v ogrskem parlamentu je sklenila, da sprejme na znanje novo oziroma staro ogrsko ministertvo z izjavo, da stoji še vedno na stališču, da se mora v jeseni ministertvo rekonstruirati. — „Veleizdajniški“ proces v Zagrebu se nadaljuje. Sedaj zaslišujejo glavno pričjo, zloglasnega Nastića, provzočitelja tega škandaloznega procesa. Iz dosedanjih izpovedeb Nastičevih ni še nič razvidnega o kaki veleizdaji.

Darovi.

Za „Šolski Dom“

je došlo našemu upravništvu: Pri volitvi novega župana v Renčah se je nabralo 10 K.

Domače in razne vesti.

Novomašniki. Nj. prevzvišenost naš knezonadškoš posveti prihodnjo nedeljo v mašnike te le čast. gg.: Mihaela Toroš, Alojzija Majcen, nadalje Antona Gratton, in Ernesta Scremin za našo škofijo. Julija Rutar pa za tržaško-kopersko škofijo.

Maturo na goriški gimnaziji so napravili dalje: Anton Mauri iz Trsta in Henrik Lasič iz Mal. Žabelj z odliko. Z dobrim uspehom: Marij Besednjak iz Gorice, Fran Gorkič iz Vrtojbe, Avgust Jug iz Št. Florjana, Kristijan Kacafura iz Ročinja, Ivo Lenar iz Hudajužne, Ivo Lulik iz Ajdovščine, Josip Markočič iz Št. Andreža, Anton Mrevlje iz Sv. Križa in Edvard Pitamic iz Tolmina. Dva kandidata sta bila zopet reprobirana za šest mesecev. Matura se nadaljuje.

Pregled učeče se mladine na zavodih „Šolskega Doma“ v letu 1908—09: V 15 razredov ljudskih šol je pohajalo

dečkov deklic	326	504
„pripravljavnico za srednje šole“	52	—
„pripravljavnico z dvema razredoma za izobraževališča za učiteljice“	—	108
„dekliško obrtno šolo“	—	79
„deško obrtno šolo“	157	—
„3 otroške vrtno“	117	125
	652	816

Zavode „Šolskega Doma“ je obiskovalo torej skupaj 1468 učencev in učenk, približno toliko, kolikor prejšnje leto. V razrede ljudskih šol se je vpisalo za leto 1908—09 40 učencev in učenk več kakor v l. 1907—08, manj pa v moško pripravljavnico in v obe obrtni šoli. Da se je v deško obrtno šolo vpisalo manj učencev je vzrok to, ker so učenci iz Solkan pričakovali, da se dan na dan odpre tam obrtno-nadaljevalna šola.

Veselo znamenje je, da se število otrok ljudske šole množi od leta do leta. Tako je bilo leta

1903—04	533	otrok
1904—05	641	„
1905—06	667	„
1906—07	775	„
1907—08	800	„
1908—09	840	„

Iz tega razkaza je razvidno, da poskoči vsako leto število slovenskih otrok v Gorici od 20—30. Izjemo dela l. 1904—05, ko je poskočilo število učencev za celi stotak. V tem letu se je namreč otvorila nova železnica in se je naselilo mnogo slovenskih družin v Gorici.

Ker število otrok raste od leta do leta, se, kakor samoobsebi umevno, tudi razredi množe, ki se tudi vedno bolj napolnjujejo. Tako n. pr. je pet razredov ljudske šole štel po 60—73 učencev, kar je več ko dovolj.

Kar se tiče uspehov na šolskih zavodih „Šolskega Doma“ moramo omeniti, da so ti dobri, in kaže, da raznolaga „Šolski Dom“ z dobrimi učitelji

„Šolskega Doma“ šteje: 10 moških učiteljskih moči in 18 ženskih učiteljskih moči.

Kjer dejanja in števila govore, ni treba komentarja. Podpiratelji „Šolskega Doma“ pa naj premotrijo navedena števila, ki naj jim bodo v vsodbudo, da ostanejo še nadalje zvesti sodelavci pri reševanju goriškega slovenstva.

L'Eco del Litorale in dr. Šusteršič. — V zadnji številki z dne 12. julija t. l. piše „L'Eco del Litorale“ o dr. Šusteršiču tako-le: „Resnico izraža nek oklic nemških socialcev, v katerem bremo, da so obstrukcijo v državnem zboru porodile edino-le osebne aspiracije dr. Šusteršiča, ki hoče postati minister“.

Tako pisarijo imenujemo nesramno.

Sv. krst je prejela včeraj v knezonadškofijski palači v Gorici židinja gospa Lidija Maria Toribolo. Krstil jo je don Klement Corsig, kurat iz Turjaka. Prevzvišeni knezonadškoš pa ji je podelil zakrament sv. birme.

Zveza narodnih društev v Gorici dela čudno reklamo za napredne veselice. Čudom smo se čudili lansko leto, ko je „Soča“ vabila meščane in drugo občinstvo na veselico društva „Novi žar“ v Rupi. Pisala je namreč, da naj pridejo ljudje k veselici v Rupo. Priliko bodo imeli si ogledati Rupo, kako izgleda odkar ima Jakil — telefon. Kihnili smo takrat! Znani muzikant Antepa je sedaj drugo zamuziciral. Čujte! „Podzemeljska jama se je odkrila na Peči, ki bo dne 18. t. m. čarobno razsvetljena!“ Kaj pa to, smo se vprašali! „Aha! Koj smo jo „pogrunjali!“ Svoj čas smo slišali, da so otroci na Peči prišli na sled neki luknji, v kateri je imela zavetišče razna strupena golazen, kače, „kuščarji“, „krote“ itd. Nihče se ni za to zmenil. Dne 18. t. m. pa bodo to luknjo razsvetlili proti vstopnini 10 vin.! Ta dan priredi namreč znani muzikant Ante na Peči veselico. Ker pa njegov program ne vleče, ker je vedno „fovš“ proizvajan, jo je brihtna glavica iztuhala, pišoč v „Primorcu“: „Podzemeljska jama se je odkrila na Peči! Pridite pogledat to podzemeljsko čudo“ — zavetišče kač in kuščarjev, — dostavljamo mi! Škandal, da se ljudi tako farba. Ali se res dobi kak tepec, ki bo verjel, da se nahaja na Peči podzemeljska jama, svetovno čudo! — Čudimo se odboru zveze narodnih društev, da dovoljuje tako šarlatansko reklamo za prazen nič!

Ker pa smo pri zvezi narodnih društev naj omenimo še, da si ta zveza privaja društva, ki niso vpisana v zvezi. Vsaj tako so nam zatrjevali te dni zastopniki nekega društva v bližnji goriški okolici. Ali je res to? Prosimo pojasnila!

Bolezen na krompirju se je pojavila v Gor. Vrtojbi. Stebovlje začne veneti in se zvijati (kodrati). To bolezen so opazili pa lena takoimenovanem „Budalovem“ krompirju.

„Kmetov prijatelj“, list, katerega izdaja deželni odbor za naše kmetovalce, prinaša krasne članke iz strokovnjaških peres. 13. štev. je ravnokar izšla in ima to-le vsebino; 1. Poljedelstvo: Kodranje krompirjevega listja na Goriškem; Dela po košnji. 2. Vinogradništvo: Cepljenje trt v oko in piščalo; Česa smo se naučili pri državni vinski poskušnji na Dunaju l. 1904? 3. Plaršarstvo: Slabo izkoriščanje gnoja. 4. Razno: Kobilice na Krasu; Kako obrniti kobilice za zimo?; Toča; Dolžnosti pridobninskega davka kmetijskih zadrug. List priporočamo našim kmetovalcem!

Vabilo k veselici, katero priredi telovadni odsek „Orel“ kat. bralnega društva v Št. Ferjanu v nedeljo 18. julija v prostorih g. F. Terpina. Vspored: Predpoludne: Ob 10. uri slovesna sv. maša. Po sv. maši procesija z Najsvetejšim. Popoludne: Sprejem gostov, ob 2 uri telovadna skušnja. Ob pol 5 uri

ki bo obsegala: govor, petje, deklamacije, šaljivo srečkanje in šaljivo pošto ter prosto zabavo. Pri procesiji zjutraj in pri veselici popoldne sodeluje vojaška godba iz Gorice. Vstopnina in sedež l. vrste 1 K, vstopnina in sedež II. vrste 80 vin., stojišča 40 vin. V slučaju slabega vremena se veselica odloži na dan 1. avgusta. Na veselo svidenje v Št. Ferjanu in krepak „Na zdar“ kličejo „Orli“.

Čipkarska šola se je otvorila včeraj v Sovodnjah. Najprej je bila sv. maša, potem pa vpisovanje. Dosedaj se je vpisalo 54 čipkaric. Število čipkaric se gotovo še poveča. Ravnatelj čipkarskih šol je v svojem nagovoru povdarjal, da je čipkarska obrt danes na še precej visoki stopinji. Pridne čipkarice zaslužijo mnogo več kakor delavke v nezdravih tovarnah, ki si večkrat nakopljejo bolezen, ki postane usodna za celo njih življenje. — Čipkarska šola je nastanjena v „Občinskem Domu“, kjer se uže sedaj nahaja košarska šola. Poučevala bo posebna učiteljica.

Nalivi te dni so pri nas silni. Posebno pa v nedeljo, včeraj in danes zjutraj je padal dež, kot bi se iz škafa ulil. Polje trpi. V goriški okolici je pšenica požeta. Bati se je, da bo segnjila. Krompirja ne morejo kopati, krme ne morejo sušiti. Vremenski preroki pravijo, da bo dež padal še 2 dni, potem da nastopijo gorki dnevi.

Vročinska bolezen v Pevmi. V Pevmi je obolelo več oseb na vročinski bolezn.

Arretiran je bil zaradi tatvine v nedeljo 16-letni Ivan Vertajel iz Trsta a pristojen v Tolmin.

Pohajači. V nedeljo je policija zaprla 18-letnega Rudolfa Pussig, 17-letnega Alberta Žbono in 22-letnega Jožefa Weinberger. Klátili so se ti trije tiči, ki so vsi zdravi in sposobni za delo, cele dni po mestu. Da niso živeli le od zraka, to je gotovo. Policija pa, ki jih je zasačila speče v hlevu nekega podturnskega kmeta, poskušala bo izvedeti, kako in kje so si preskrbeli hrano.

Tatovi so udrli nocoj ponoči v gostilno g. Ivana Lutmana v Št. Andrežu na mirenki cesti ter odnesli nekaj orodja, spili dopjon vina in odprli razne shrambe. Ker pa je ropot tatov zbudil hišne, so jo dosedaj neznani „prijatelji“ pobrisali.

Sestanek slovenskega katoliškega narodnega dijaštva bo v Ljubljani dne 30., 31. avgusta in 1. septembra.

Povožen. V noči od nedelje na pondeljek je bil povožen pod Gradom v Gorici delavec Vincenc Gorjanec, ki je vsled dobljenih poškodb uže isto noč izdihnil svojo dušo.

Droblinice.

Drobne vesti. V Petrogradu je neka deklica telefonirala nekemu zdravniku, da se ustrelj. Zdravnik jo je skušal odvrniti od tega koraka, a uže med pogovorom je čul iz samokresa 2 strela. — Vožnja z Zeppelinovim zrakoplovom bo draga. Stala bo 36 K na uro. Otvoriti nameravajo vožnjo iz Lindenheima v Zürich. — Operni pevec Caruso je sklenil z nekim newyorškim gledališčem pogodbo, glasom katere bo dobil na večer 12.000 K. — Najvišje sodišče na Dunaju je razsodilo v neki zadevi, da morajo hišni posestniki razsvetliti stopnjice hiš tudi v jutranjih urah. — 149.455 žganjarij je v naši državi. Spilo se je žganja lani 97.600.000 litrov. Na vsakega prebivalca pride 370 litra žganja. — V Švici so bili te dni silni viharji. Sneg je močno zapadel. — V Hamburgu je te dni zbolelo nad sto oseb, ker so jedli meso krave, ki je bila kužno bolna. — Na Dunaju je veter odnesel nekemu dečku klobuk v Donavo, za katerim je tekel nek mož, ki pa je v Donavi utonil. Rešiti je hotel klobuk

Pecite, pražite, kuhajte »PE-KATETE«, saj se dajo te okusne testenine na razne načine pripravljati.

ZAHVALA.

Za mnogobrojne izkaze srčnega sočutja o priliki izgube našega sina in brata

Friderika Lutman,

izrekamo tem potom presrčno zahvalo vsem bližnjim in daljnim sorodnikom in vsem drugim prijateljem in znancem, ki so v bolezni obiskovali rajnega. Srčna hvala bratom „Orlom“ za izkazano mu čast. Hvala vsem, ki so se udeležili pogreba ter pokojnika spremlili v tako velikem številu k večnemu počitku.

Bog plačaj!
Št. ANDREŽ, 9. julija 1909.

Žalujoča družina **LUTMAN.**

NAZNANILO.

Gg. gostilničarjem in hoteljerjem v mestu in na deželi uljudno naznanjam, da sem prevzel zastopstvo in zalogo za Goriško in Gradiščansko

budjevičkega piva

delniške akc. družbe v C. Budjevicah.

Za mnogobrojna naročila se toplo priporočam

JOSIP BOŠTJANČIČ,

zastopnik in zalagatelj

GORICA — Rabatišče št. 20 — GORICA.

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznicu

v Gorici

ulica della Croce št. 6.

Rojaki! Spominjajte se ob vsaki priliki „Šolskega Doma.“

Epilepsija.

Kdor trpi na epilepsiji, bolezen sv. Valentina in na drugih sličnih boleznih, ta naj se obrne na privilegirano lekarno Schwanen-Apotheke, Frankfurt A. M. Tu dobi tozadevno brošuro brezplačno.

Izdeluje tudi stavbarska in cerkvenega dela. Izgotovljeno pohištvo lastnega izdelka priprosto in fino se dobi pri

Anton Černigoj - Gorica.

Tržaška ulica 18.

Skušnja je najboljša učiteljica

Schichtovo milo.

Skrbna proučevanja so dognala, da Schichtovo milo vsaki vodi bodisi v mrzli ali gorki hitro in močno speni. To milo prodere prav lahko in prav intenzivno vsako tkanino. Ono odpravi koj vsak madež ne da bi tkanini škodovalo. — Schichtovo milo je popolnoma prosto razjedajočih snovij. Napravljajo se že desetletja vedno iz enakih snovij. S porabo tega mila za vsako pranje, za vsakovrstno perilo zahteva torej previdnost in vporabo tega mila se prihrani pre mnogo časa, dela in stroškov.

Hotel in restavracija

pri „TREH KRONAH“

toči pristno plzensko pivo, steinfeldsko pivo tvrde Reininghaus. marčno pivo. Točijo se tudi izborna brisaka in furlanska vina ter kraški teran. Izvrstna italijanska in nemška kuhinja. Cene zmerne.

Postrežba skrbna in točna.

Ferdinand Baumgarten.

Ugodna prilika.

Proda se dobro ohranjen skoraj nov „gramofon“

po jako nizki ceni. Več se izve v gostilni na „G r a d u“ v Kanalu.

Anton Kuštrin,

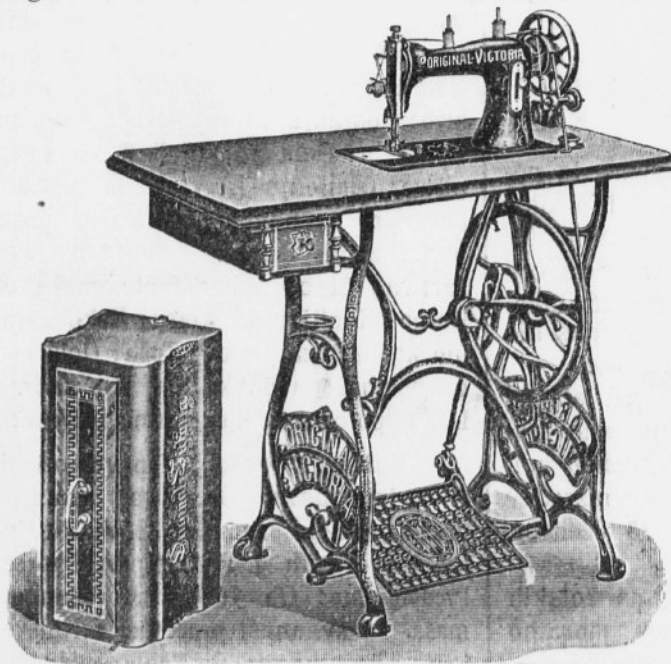
trgovec v Gorici

Gospiska ulica št. 25

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo Santos, Sandomingo, Java, Ceylon. Portoriko itd. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu, istrsko in dalmatinsko. Petrolej v zaboji. Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Mljiveče prve in druge vrste, namreč ob 1/2 kila in od enega funta. Testenine iz tvornice Žnidaršič & Valenčič. Žveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdiče.

CENJ. DAME IN GOSPODJE — POZOR!

Imate že šivalni stroj? Ako ga nimate, omislite si najnovjšo marko „Original-Viktoria“ in najboljšega izdelka. Po dolgoletnih skušnjah sva prišla do prepričanja, pa ostane „Original“ vedno le najboljši.

Original-Viktoria stroji delajo še po 10 letni uporabi brezšumno.

Original-Viktoria stroji so neprekosljivi za domačo rabo in obrtne namene.

Original-Viktoria stroji so najpripravnější za umetno vezenje (rekamiranje). Tvrdba stavi na razpolago strankam učiteljico, ki poučuje brezplačno.

Original-Viktoria stroji so najboljši izdelek vseh dosedaj obstoječih tovarov.

Za vsak stroj jamčiva 10 let.

Nikdo naj ne zamudi priliko ogledat si pred nakupom „Original-Viktoria“ stroje.

Edina zaloga „Original-Viktoria“ strojev in drugih šivalnih strojev, dvokoles „Puch“ orožja, municije in vseh lovskih priprav pri tvrdki,

